

Fatale botsing met zwijn

Hetty Bolink pleit voor maatregelen na het verongelukken van haar collega Fer.

'19 juli 2014. Het zou een warme zonnige dag worden. Fer hield van zon en warmte. Het werd een gitzwarte dag, vol verbijstering, ongelooft en verdriet'.

Met deze woorden begon ik mijn afscheidspeech voor onze collega Fer Hudak. Fer was de - zoals in de krant genoemde - '44-jarige man uit Meijel', die op 19 juli dodelijk is verongelukt na een botsing met een wild zwijn.

Op 19 juli dacht ik dat Fer zich had verslapen. Hij zou rond 5 uur beginnen. Om 7 uur was hij er nog niet. Ik had al enkele malen gebeld en besloot net voor onze koffiepauze van 7.30 uur snel naar zijn huis te rijden. De Ospeleerweg in Heusden was afgezet. In een flits zag ik de auto van Fer geplet tegen een boom staan. Ik wist niet hoe snel ik uit mijn auto moest komen. Ik zag Fer liggen in de berm langs de weg.

Er was niemand bij hem. Ik wist meteen dat het niet goed was. Na de identificatie terug naar het bedrijf. Collega-leidinggevenden gebeld om naar het werk te komen. We hebben samen gejaakt. Dan moet je jezelf weer herpakken om het slechte nieuws aan alle medewerkers te vertellen. Ik heb armen en schouders te weinig gehad om alle emoties op te vangen.

Ik moest daarna wachten op het eerste contact met de familie. Ik kreeg hulp van een Hongaarse mevrouw, die onze buitenlandse leidinggevenden Nederlandse les geeft. Fer was een van haar leerlingen.

Op maandagmiddag kwam de familie van Fer aan op Eindhoven Airport. Wat hebben we samen gehuild. Daarna naar het uitvaarthuis van Hans Raaijmakers in Geldrop. Voor de familie was daar de eerste confrontatie met Fer.

Samen moesten we ondanks al het verdriet ons gaan voorbereiden op het definitieve afscheid. Voor mij was het allerbelangrijkste dat Fer een warm en waardig afscheid zou krijgen. Maar belangrijk was ook om aan zijn zoon van zeventien jaar jong mee te geven wat Fer voor ons betekende. De dagen hierna ben ik dicht bij de familie van Fer geweest. We hebben van alles gedaan. Naar de plek van het ongeluk, naar de herinneringsruimte in onze fabriek, thuis bij de lerares Nederlands, het huisje in Meijel.

Op donderdagavond konden alle collega's afscheid nemen van Fer. Hij was al zeven jaar bij ons. Hij had een droom; hij wilde een goudlash-herberg beginnen. Hij hield van koken en dat deed hij maar al

■ De overlast van wilde zwijnen groeit, net als hun populatie. foto HH

te vaak en al graag voor ons. Maar ook voor onze klanten.

Op vrijdagochtend maakten we de laatste rit met Fer naar het crematorium in Heeze. Zijn zoon zat bij hem in de rouwauto.

Heel Nederland was in deze week, in diepe rouw voor alle slachtoffers van de MH17. In ons bedrijf was een bom van verdriet ontploft.

Als snel na het ongeluk begonnen de media te reageren. Ik was verbijsterd over alle verhalen, over de overlast van wilde zwijnen in dit gebied. Ik kende die niet. Verbijsterd ben ik over mensen die zwijnenwerende hekwerken open knippen. Verbijsterd ben ik over publicaties over vernielde landbouwgrond. Waar vind ik iemand die uitschreeuwt, dat het aantal wilde zwijnen zo groot is, dat dit niet meer in balans is.

Waarom roept niemand: er is iemand dood, door een botsing met een wild zwijn! Dit mag nooit meer gebeuren!

Met collega's en andere mensen die betrokken zijn bij ons bedrijf, gaan we de zoon van Fer financieel ondersteunen tot zijn eenentwintigste. In Hongarije is het economisch en sociaal gezien echt niet zo goed als bij ons.

Ik doe een dringende oproep aan de politieke partijen van Noord-Brabant, lokale politici, medewerkers van Fauna-beheer, leden van groeperingen die geven om dieren: alstublieft, neem een beslissing om de overlast van wilde zwijnen tegen te gaan. Onderneem actie! Laat dit drama, met dodelijke afloop, het laatste zijn!

Hetty Bolink
Lodhem